

Маја Стојанац

ТАМЈАН

ујутру ћу бити негде другде
 блиска диму и болном шуштању траве
 дрвећу што смоли на великој надморској висини
 венац од вења боровица пупољица
 ја
 жена сам што се некад звала Јелена
 запарана златна плочица
 разграната плава вена
 у мени те нигде нема
 али има перја и стида
 бројева слова и знакова
 којима те смештам у правилно
 хладно и прецизно
 ти моје горко предачко искуство
 у мени те нема
 нема
 растресита сам земља дубока
 речна вода у ноздрвама
 зелена крв и зрело тело
 међу ногама блато апотропејске моћи
 месо од лимуна и папрати
 изблајхане косе и тактичне меморије
 способно да заборави и васкрсне
 у лирском
 непозната уплакана сажалјива
 планина
 дечјег лица ја сам Алина
 без деце и земље
 сама док таласи ударају о бокове светионика
 сама док громови ударају о слане олукe
 кроз које растиње и трње траже пут до зглобова
 док лети перје лети прашина
 знатижељна да потиснем
 уплашена да не заборавим
 мрачна сенка рицинуса на покислој кожи
 извијен самогласник у молитви
 длака са браде којој се увек више верује
 растапам се полако у брдима

попут звука недељног звона
што разбија грех
као зуб тамјан под језиком
осим нас остала је да гори само моја коса
кафа кестен и ким

ПОСПАНОСТ

пред сан
мислим о томе колико је трагици
твојих неостварених жеља допринео одгој
јалова заштита мајчиног сентимента
недостатак примитивне храбрости
стид који мирише на парохијски восак

млако дворишно цвеће обележило је твој карактер
црево смотано у дну чесме којим
у августовска предвечерја хладиш бетон
баш како те је отац научио
тако и жваћеш возиш ауто правиш дете
док ти пред сан утробу ритмично убада промашеност
попут вечно стерилне игле
и мириса дечје мокраће

свестан своје девојачке нежности
бежиш у суровост
према псу и према жени
с оцем не разговараш
мислиш да је честито мирисати једино на моторно уље
испод стола често
стискаш песницу

плашим се докрајчиће те помисао о томе
да су ти на рођењу
заменили срце

ТОПЛО КАМЕЊЕ

1

испод тог чаршава су се пред спавање
 више од једног века крстиле моје преткиње
 његов додир на окупана дечја рамена
 смештао је негдање молитве
Оченаш или чешће *Вјерују*
 сабирао бесне шапате о томе
 како је бити женско дете
 у далматинској кући
 и да ли по казни одсечена плетеница
 скривена међу рубљем
 умире паучинасто и полако
 или јој месец кроз пукотине на ормару
 и наш зечји сан
 уређују нови длакави живот

светлуцав скоро као наш

2

мало платнено сведочанство о силини длака и тела
 отегнутим уздасима
 сабраним на топлом белом камењу
 где се под главом платно пунило светлошћу и звездама
 од којих свака жмирка на свог човека
 јер је љубави ипак било
 као и козјег млека шпаната и смокви
 чије је лишће жарило
 попут шећерне замке
 наше мале затегнуте потколенице
 док је у суседном селу већ одјекнуо
 рат

3

умирујуће је знати да у његовом ткању од смоквиног семена и листова сене
 одавно већ спавају сва моја деца

НИСМО СЕ ВОЛЕЛИ ПРЕД ПРАЗНИКЕ

сви наши празници слили су се у бледе
ивањадањске ватре
које смо ложили зовом
жалфијом и пружем

сећања су свакако банална
укорењена предубоко
као оштар светачки зуб у начете десни
беле кошчице на ауто-путевима

сећања не излазе из распореда карата
кућа – поклон – туга
постојаност

ЦРТИЦА, ЛЕТО

неуко сричем о раздвојености

изнова бројим козметичке тупфере
свечарски есцајг
мрвице хлеба

у процепу између нечега и ничега
то је моја орбита
у коју смештам свакодневне правилности
желећи да кожу попут fine удице
пробије неочекиван еротски надражај
густативна песничка слика
жаока понижења
отровна слонова длака
дивљи трн